

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΙΧ. ΟΜΟΝΡΟΥ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΤΩΝ ΝΕΟΝΥΜΦΩΝ

θέλετε να πητε για το ζήτημα αυτό του ξυπνητηριού. Χρειάζεται, ξέρετε, σαφήνεια σε μία κατάθεση. Εδραστηθήτε συνεπώς να γίνετε ακριβέστερος.

— Κύριε αστυνόμε, αποκρίθηκε ο Βερτυσά, σφουγγίζοντας το μέτωπό του, έχετε δίκιο. Γι' αυτό θ' άρχισα να σάς εκθέτω απ' την άρχην όλα τα γεγονότα με τη σειρά τους. Χθές παντρεύτηκα με τη δεσποινίδα Λεονί, την οποία και βλέπετε. Έπιτρέψατέ μου να σάς την παρουσιάσω ως κυρίαν Βερτυσά πλέον ενώπιον Θεού και ανθρώπων !...

Μιά ξανθή ροδομάγουλη νέα, πούστετε πλάϊ στο Βερτυσά υποκλίθηκε με χαμόγελο ενώ ο αστυνόμε, άνθρωπος λεπτός και εύγενης, ψιθύρισε :

— Χαριτωμένη ! Σας συγχαίρω ολοψύχως.
— Χαριτωμένη πράγματι, ύπερ το δέον μάλιστα, γιατί την ευτυχία μου πολλοί την εφθόνησαν. Μεταξύ των άλλων κ' ένας κάποιος Μονταμπόρ, ξάδελφος της γυναίκας μου και ζωγράφος φουτουριστής—μέ άλλα λόγια χασομέρης. Έγώ αντίθετως είμαι φοβερά πολυάσχολος, γιατί κατέχω τη θέση του υποδιευθυντού της Γενικής Έταιρείας των μεταλλείων του Περούβιανού Γκουενό. Είμαι υποχρεωμένος να βρίσκουμαι στις 8 το πρωί στο γραφείο μου και να μείνω έως τις πέντε το βράδυ. Η λαμπρή αυτή θέση μου—τέσσερες χιλιάδες φράγκα τον μήνα αν αγαπάτε—έκανε ώστε οι γονείς της σημερινής γυναίκας μου να με προτιμήσουν από τον φουτουριστή ζωγράφο.

— Συγγνώμη ! αλλά σ' όλην αυήνη την ιστορία δεν βλέπω κανένα ξυπνητήρι.

— Η ξανθούλα έσκασε στα γέλια, πράγμα που έκανε τον αστυνόμα πολύ να κολακευθή και ο Βερτυσά εξακολούθησε :

— Θα φτάσω και στο ξυπνητήρι μου, κύριε, αλλά πρέπει προηγουμένως να ξέρετε τι είδους λύσσα έχει ο Μονταμπόρ έναντιόν μου. Χθές λοιπόν παντρεύτηκα. Ο γενικός διευθυντής της Έταιρείας μου, ο οποίος, ως το είπω, είνε και διπλωματικός αντιπρόσωπος της Περουβιανής Κυβερνήσεως, είχε την ευγένεια να μου δώσει, λόγω των γάμων μου, είκοσιτεσσάρων όλοκληρών ώρων άδεια !... Μετά την δημαρχία και την εκκλησία ανεβήκαμε όλοι σ' έξη πολυτελέστατα αυτοκίνητα και τραβήξαμε για του Μιλέ, στο δάσος της Βουλώνης, όπου επλήρωσα 1000 φράγκα για το γαμήλιο γεύμα. Γυρίζοντας από το δάσος λοιπόν, ύστερ' από το λαμπρό εκείνο συμπόσιο, ύστερ' από σαμπάνια και λικέρ, καταλαβαίνετε, πόσο θα ήμουν ευχαριστημένος να βρεθώ μονάχος μέσα στο δωμάτιό μου μαζί με τη Λεονί... Μολαταυτα δεν μου διέφυγε τη στιγμή αυτή των αποχαιρετισμών ένα γεγονός : Η ειρωνία με την οποία μου είπε ο Μονταμπόρ αυτά τα λόγια :

— Καληνύχτα, καλέ μου Βερτυσά, καληνύχτα !
— Κυρία Βερτυσά, αντελήφθητε σεις την ειρωνία ; ρώτησεν ο αστυνόμε.

— Έγώ, κύριε, αντελήφθην μόνον ότι ο ξάδελφός μου την ώρα που αποχαιρετιόμαστε μ' έσφιγγε πολύ δυνατά στην άγκαλιά του.

— Όραία !... εξακολούθησε κ. Βερτυσά.

— Λοιπόν, κύριε Άστυνόμε, ανεβαίνουμε τη σκάλα ή Λεονί κ' εγώ. Η καρδιά μου πήγαινε να σπάση, όχι μόνον γιατί το διαμέρισμά μας βρίσκεται στο τέταρτο πάτωμα, αλλά και από φοβερή συγκίνηση, που άκουγα το φρούτο του άτλαζωτού της φουσταγιού. Σκεφθήτε ότι ήταν η πρώτη φορά που πήγαινα έτσι σπίτι μου με τη γυναίκα μου... Πέρνω τα σπύρα απ' τη συνθησιμένη τους θέσι για ν' ανάψω το γκάζι, μα στάθηκε αδύνατο να τ' ανάψω. Θά έλεγε κανείς πώς το είχαν βρέξει. Ύστερ' από πολλές άκαρπες προσπάθειες λέω της Λεονί :

— Δεν πειράζει αγάπη μου ! Άς πέσουμε στα σκοτεινά !...

— Ναί, καλύτερα ! Προτιμώ έτσι ! μου άπαντάει ή γυναίκα μου.

— Η νύχτα μας αυτή θα είνε έτσι πιο μυστηριώδης και πιο σκοτεινή !

— Καλά και το ξυπνητήρι ;

— Ά ! αυτό ακριβώς είνε το τραγικότερο μέρος της ιστορίας μου. Είμαι υποχρεωμένος να βρίσκουμαι κάθε πρωί στις 8 στο γραφείο μου. Σάν πρακτικός λοιπόν άνθρωπος κανόνισα το ξυπνητήρι μου για τις 7. Την ίδια στιγμή ή Λεονί χασμουρήθηκε και μούπε :

στην άπελπισία ! Ούτε τον Μόσχο, ο οποίος τρομάξας είχε φύγει, καθώς είπαμε, μήνες από το χωριό, δεν έσφαξε όταν τον είδε να γυρίζει !...

— Ζαγάρι, Μακεδονία θές, όρσε Μακεδονία : Ο Κίσαβος δεν δίνει πεντάρα πειά για σάς ! του φώναξε περιφρονητικά και συμπλήρωσε :

— «Φούρνος να μην καπνίση ρέ !...»

Ο φ ο υ ρ ο ς όμως κάπνιζε, αλλά... κάπνιζε για άλλον. Για κείνον που του τον πήραν στα χεριά !...

Ντρίνννν !...

— Άχ ! τί μέρα φίλε μου !... Τί μέρα !... Πόσο έχω ανάγκη από ύπνο !

— Άπό ύπνο ! από ύπνο ! φώναξα με λυρική παραφορά. «Δεν ήρθε ακόμη ή χαρηνή, ούτε ξύπνησαν τα πουλιά !...» Της ψιθύρισα τα λόγια αυτά που λέει ο Ρωμαίος στην Ίουλιέττα, την άρπαξα στην άγκαλιά μου κ' έτοιμαζόμουν να... να γίνω ο ευτυχέστερος των ανθρώπων, όταν άξαφνα ακούγεται το ξυπνητήρι :

— Ντρίννν !

— Η Λεονί μου αναπήδησε σαν να δέχθηκε έκείνη τη στιγμή την έκκένωση ήλεκτρικής συστοιχίας... Έγώ τ'ό ιδιο... Ήταν πολύ ξαφνικό και άπτόμο... Τότε σκέφτηκα : «Δεν είνε δυνατόν να είνε κ' όλας τ' ή ώρα. Θά το κανόνισα άσχημα». Πέρνω λοιπόν το ξυπνητήρι από το τραπέζι, κάνω να το κουρντίσω, μα έπειδή ήταν κουρντισμένο, έσπασε το έλατήριο !...

— Καλύτερα, συλλογίσθηκα. Έτσι θα είμαστε πιο σίγουροι ότι δεν θα έχουμε νέα ενόχλησι.

Βέβαιος λοιπόν ότι είχα πειά την άπαραίτητη ήρεμία στις έρωτικές μου έκδηλώσεις, ξανάρχισα τη συνομιλία μου με τη γυναίκα μου από το σημείο ακριβώς έκείνο που την είχα αφήσει, όταν άκούω πάλι ξαφνικά :

— Ντρίννν !...

— Η καϊμένη ή Λεονί μου ταραχτήκε σαν να την δάγκασε σκορπιός. Κυττάω το ξυπνητήρι ήταν σταματημένο. Δεν καταλάβαινα άπολύτως τίποτα. Και άποφεύγοντας ν' άσχοληθώ την ώρα έκείνη με τη λύσι του αινίγματος, κατάφερα σιγά-σιγά να καθήσυχασω τη γυναίκα μου, ψιθυρίζοντας της στ' αúτι, χαϊδευτικές φράσεις : «Μικρή μου !», «περιστεράκι μου !», «γατούλα μου !». Βοισκόμαστε λοιπόν άγκαλιασμένοι, γεμάτοι γλύκα μέσα στη γαλήνη του δωματίου μας, μέσα στο βαθύ σκοτάδι, όταν ένα άλλο άπαισιο «ντρίννν !» έκανε τη Λεονί μου να τιναχτή τρεις σπιθαμές ψηλά !...

... Ά ! κύριε Άστυνόμε ! τί νύχτα ! Τί μαρτύριο ! Μου έχότανε παραφροσύνη, δεν μπορούσα να ξεηγήσω αυτό το μυστήριο, νόμιζα ότι ήμουνα το θύμα ψευδαισθήσεων. Και παρ' όλ' αυτά ήθελα να δαμάσω τα νεύρα μου, να κάμω να θρ'αμβεύση ο άνδρισμός μου και να παίξω δεόντως τον ρόλο του έρωτευμένου συζύγου.

— Άλλά μόλις επιχειρούσα να εξακολουθήσω την κουβέντα με τη γυναίκα μου, ένα νέο δαιμονιώδες κουνούνισμα, ένα ξαφνικό «ντρίννν !» μ'ας διέκοπτε !... Δεκάξη φορές στη σειρά μ'ας έκοψαν την κουβέντα στη μέση ή έκνευριστικά αυτά κουνούνισματα. Φρίκη !... Φρίκη !... Κοντά την αυγή κατάλαβα ότι όλοζ αυτός ο θόρυβος των κουνούνισμάτων έχότανε από τον κομό. Τρέψω αλλά το κλειδί του πρώτου συταριού δεν ύπήρχε. Σπάω την κλειδαρότροπα και ξέρετε τι βρίσκω μέσα στο συτάρι του κομού μου ; Τό φανταζόσαστε ; Δεκάξη ξυπνητήρια στη σειρά, κουρντισμένα με τέτοιο τρόπο, ώστε κάθε τέταρτο να χτυπά ή από ένα ! Τό πρώτο ήταν

κουρντισμένο στη μία μετά τα μεσάνυχτα και το τελευταίο στις 6 το πρωί !... Μα γιατί γελάτε, κύριε Άστυνόμε ; Γιατί ; Ξέρετε τι είνε να σάς βγάξουν την πίστι την πρώτη νύχτα του γάμου σας ;

— Συγγωρήστε με κ. Βερτυσά... Είνε όμως άνώτερο των δυνάμεών μου. Χά, χά, χά, χά. Τα ξυπνητήρια, οί άκαρπες γεροντικές σας επιχειρήσεις... τέλος πάντων... Τι επιθυμείτε τώρα ;

— Τι επιθυμώ ;... Να στείλετε να συλλάβετε τον άτιμο Μονταμπόρ, να τον φυλακίσετε, να τον κρεμάσετε !...

— Δυστυχώς τα πράγματα δεν είνε τόσο απλά όσο τα φαντάζεστε. Άν ήταν έτσι ! για ψύλλου πήδημα να πιάνουμε τον κόσμο...

— Όστε το θεωρείτε αυτό... ψύλλου πήδημα ;

— Μήν τα πέρνετε τόσο τραγικά τα πράγματα κ. Βερτυσά. Ύ. πάρχει πάντα καιρός να χαρήτε την πρώτη νύχτα του γάμου σας. Άπό μία μικρή αναβολή δεν χάθηκε ο κόσμος.

— Τό νομίζετε ;

— Άν πάλι επιμένενε, πηγαίνετε στον κ. Εισαγγελέα, υποβάλετε κανονική μήνυση... Θά διαταχθούν ανακρίσεις, θα γίνη δίκη και θα εξιστορήσετε ενώπιον του άκροατηριού το πάθημά σας... Σκεφθήτε τι σκάνδαλο ! Έγώ φιλικώς σας συνιστώ να δώσετε... τόπο στην όργη.

— Η κ. Βερτυσά γύρισε, κύτταξε ίκετευτικά τον άνδρα της και είπε

— Θεέ μου, αλήθεια, τί σκάνδαλο !... Και το κάτω-κάτω που τό ξέροουμε, τί άποδειξεις έχουμε ότι ο ένοχος είνε ο ξάδελφος Μονταμπόρ ; Δεν θα ήταν καλύτερο να τον καλέσης άπόψε στο τραπέζι για να μάθουμε την αλήθεια.

— Ο κ. Βερτυσά υπεχώρησε μπρός στην άμείλικτη λογική και στον κίνδυνο να γίνη ρεξήλι. Και το βράδυ στο τραπέζι γέλασε με την καρδιά του, όταν ο Μονταμπόρ τους διηγήθηκε πώς τοίχε βάλει στο κομό τα ξυπνητήρια, από ζήλεια γιατί του πήρε την ξαδέλφη.